

njivi slabo razcvetene grede
pripravlja in srca
utripe negotove, muko
in zastoj nespremenljivi.

VRNITEV V PORTONACCIO

Elio Filippo Accrocca

Most spremenjen in še bolj spremenjene stvari
neizčrpnega življenja
v brezglasnosti juter. Gora postane
spomin na mladost, ko še nedotaknjena
bila je podoba zadimljenih
borov in otok
zelenja vsak dan sprejemal me je
zamaknjeno zročega v beg
prijateljskih vlakov in prijateljskih krikov.

Zdaj se je spremenilo celo to življenje
in želje in smisel
besed se zdaj je spremenil:
toliko blaga je že šlo in sape pošlo...
Nedotaknjen ostane edino
ta vame vsajeni cepič (ljubezen? sovraštvo?)
za moj Portonaccio, zdaj tako žalosten
in razigran, na prepihu in v zatišju
spomina, ki v žalost ovija trenutek.

OKUS

Massimo Grillandi

Žalostna beseda
tega vetra, ki ves sinji
ječi med čistimi vodami
septembrskega neba.
To je prostrani glas od zmerom:
glas, ki ti pogled

pribijal je na živo mejo,
ko si otrok se vzpenjal
po stezah rdečih, mehkih
škarpah in ti je zgoraj,
vrh gričev, sonce,
bleščeča se medalja,
presijalo tvojo lastno usodo.

Zdaj nekdanji otrok
ne vidi več tega, kar jasno
je bilo nekoč. V ustih ima
grenak okus po svojem življenju,
kot bi grizljal strupeno travo.

DREVO

Margherita Guidacci

Drevo na griču — to ostane,
Zimzelen s trdo trepetajočim listjem
Nad srečanji, besedami, izrečenimi
V njegovi senci, nad slovesi.

Slovesno in pokončno kakor svečnik
S premajhno vednostjo o nas
Ali morda preveč sokrivo,
Da bi ga vznemirilo,
Kar smo storili in uničili.

To še ostane, ko ljubezen
Je že ugasla kot poletni kres.
Z obzorja spominov nam prinaša
Veter v svojem dihu jedek vonj ...
Ozremo se, a se ne moremo vrniti.